

Parter i hovedsagen

Rekvirent: Interplastics s.r.o.

Rekviritus: Letificio d.o.o.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en bestemmelse i national lovgivning, såsom artikel 1 i Ovršni zakon (lov om tvangsfuldbyrdelse) (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17) — der tillægger notarer kompetence til at foretage tvangsinddrivelse af fordringer på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdelsesordre i form af et tvangsfuldbyrdelsesdokument uden udtrykkeligt samtykke fra den betalingspligtige juridiske person, rekviritus, som er hjemmehørende i Republikken Kroatien — i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i betragtning af Den Europæiske Unions Domstols domme i sagerne C-484/15 og C-551/15?
- 2) Kan den fortolkning, der er anlagt i Domstolens domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes i ovennævnte sag nr. Povrv-752/19, og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand, når de handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, når rekvirenterne er juridiske personer, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 2. maj 2019 — D.J. mod Radiotelevizija Slovenija

(Sag C-344/19)

(2019/C 263/35)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Parter i hovedsagen

Appellant: D.J.

Indstævnt: Radiotelevizija Slovenija

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2 i direktiv 2003/88 ⁽¹⁾ fortolkes således, at en sammenhængende tilkaldevagt — under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, hvor en arbejdstager, som arbejder på en tv-station, i det tidsrum, hvor den pågældende har fri fra arbejde (når vedkommendes fysiske tilstedeværelse på arbejdspladsen ikke er påkrævet), skal være til rådighed på tilkald og om nødvendigt vende tilbage til arbejdet inden for en time — skal anses for arbejdstid?

- 2) Har det under omstændigheder som de i den foreliggende sag omhandlede betydning for kvalificeringen af den sammenhængende tilkaldevagt, at arbejdstageren opholder sig i en bolig på det sted, hvor denne udfører sit arbejde (på en tv-station), fordi stedets geografiske træk gør det umuligt (eller vanskeligere) at tage »direkte« hjem hver dag?
- 3) Gør det nogen forskel for besvarelsen af de to forudgående spørgsmål, såfremt der er tale om en beliggenhed, hvor mulighederne for at dyrke fritidsaktiviteter i fritiden på grund af områdets geografiske træk er begrænsede, eller hvor arbejdstageren støder på vidtgående begrænsninger i forvaltningen af sin fritid og dyrkelsen af interesser (vedkommende kan ikke bo hjemme)?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT 2003 L 299, s. 9).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 2. maj 2019 —
Bundeszentralamt für Steuern mod Y-GmbH**

(Sag C-346/19)

(2019/C 263/36)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bundeszentralamt für Steuern

Sagsøgt: Y-GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 8, stk. 2, litra d), i Rådets direktiv 2008/9/EF (¹) af 12. februar 2008 om detaljerede regler for tilbagebetaling af moms i henhold til direktiv 2006/112/EF (²) til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, men i en anden medlemsstat (herefter »direktiv 2008/9/EF«), ifølge hvilken bestemmelse tilbagebetalingsanmodningen for hver tilbagebetalingsmedlemsstat og for hver faktura bl.a. skal indeholde fakturaens nummer, fortolkes således, at det også er tilstrækkeligt at angive en fakturas referencenummer, der er anført ved siden af fakturanummeret på et fakturabilag som et supplerende identifikationskriterium?
- 2) Såfremt ovenstående spørgsmål besvares benægtende: Anses en tilbagebetalingsanmodning, i hvilken der i stedet for fakturanummeret er anført en fakturas referencenummer, for formelt fuldstændig og indgivet inden for fristen som omhandlet i artikel 15, stk. 1, andet punktum, i direktiv 2008/9/EF?
- 3) Skal der ved besvarelsen af det andet spørgsmål tages hensyn til, at den afgiftspligtige person, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, på grund af udformningen af den elektroniske portal i etableringsstaten og tilbagebetalingsmedlemsstatens formular med rimelighed, set ud fra en fornuftig ansøgers synsvinkel, kunne antage, at det var tilstrækkeligt for en korrekt og i hvert fald formelt fuldstændig og rettidig anmodning at anføre et andet registreringsnummer end fakturanummeret for at gøre det muligt at identificere den faktura, som var genstand for anmodningen?

(¹) EUT 2008, L 44, s. 23.

(²) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).